

BLACK BEAUTY

Anna Sewell & Natasza Tardio
Met illustraties van Charlotte Dematons

HOOFDSTUK 1

Hoe het begon

De grote, groene weide zag er uitnodigend uit. In de verte lag de vijver met heerlijk koel water, waar grote bomen omheen stonden. Hun hangende takken reikten tot ver over de oever.

Op het water dreven waterlelies. Soms zaten er kikkers op die van de zon genoten. Hun gekwaak kon ik overal in de wei horen. Net als het zoemen van de vliegen en mugjes die ik regelmatig wegsloeg met mijn staart.

Aan een kant van de wei stond een heg met daarachter een veld met omgeploegde aarde. De geur was warm en donker. Aan de andere kant van de wei stond een houten hek met daarachter een wit huis. Daar woonde onze eigenaar. Een vriendelijke man die ons altijd liefdevol behandelde.

Langs het huis liep een weg die in de verte verdween in een heuvelachtig landschap. Soms vroeg ik me af waar die weg naartoe ging. Maar nooit te lang, de wei was namelijk vol avontuur. Regelmatig galoppeerde ik achter mijn moeder aan naar de schuin omhooglopende overkant. Daar stonden een aantal dennenbomen met een beekje waarvan de hoge oevers de boel afsloten.

Het was nog vroeg en het natte gras maakte mijn hoeven nat. Het voelde koel aan. Kriebelend. Langzaam bewoog ik mijn hoofd in de richting van het gras. Sinds kort rende ik er niet alleen maar doorheen, maar net als mijn moeder at ik het nu ook. In het begin was dat vreemd. De sprietjes kriebelden in mijn neus als ik een hap wilde nemen. Ook moest ik wennen aan de smaak en wist ik niet goed hoe ik moest kauwen zodat het gras niet tussen mijn tanden bleef zitten. Maar daar had ik nu geen last meer van. Ik genoot ervan en overdag zocht ik de lekkerste plekjes op: daar waar de klaver het gras had weggeduwd. Terwijl ik een hap nam genoot ik van de sappige blaadjes die heerlijk smaakten. Elk stukje groen dat ik met mijn lippen van de grond trok, kon ik nu zelfstandig eten. Al bijna een groot paard. Bijna dan, want net als toen ik nog melk dronk verloor ik mijn moeder geen moment uit het oog. Als ze door de wei rende, dan rende ik met haar mee. Zo snel als ik kon. Mijn droom was om ooit het snelste paard ter wereld te worden. Zo snel als de wind en ik kon overdag geen genoeg krijgen van het galopperen en draven. Ik moest veel oefenen om sneller te worden. Tot het donker werd en mijn moeder ging liggen, dan stopte ik met rennen en kroop ik zo dicht mogelijk tegen haar aan. Met mijn hoofd tegen haar hals, zodat ik haar geur goed kon ruiken en ik veilig in slaap kon vallen.

Omdat het nogal warm was vandaag had ik niet veel zin om te rennen. Uiteindelijk wandelde ik samen met mijn moeder naar de vijver, waar ook een paar van de andere veulens stonden. Door de schaduw van de bomen was het daar een stuk koeler. Maar al snel begon ik me te vervelen en dus duwde ik mijn hoofd deels in het koude water, waarna ik de waterdruppels de lucht in schudde. Ik briede van plezier, maar plotseling voelde ik hoe mijn moeder me een duwtje gaf met haar neus.

‘Gedraag je een beetje.’ Ze keek me afkeurend aan. Schuld bewust draaide ik mijn hoofd weg, terwijl ik tegelijkertijd verlangend naar het water keek. Het liefst zou ik met mijn hoeven in de vijver stampen, maar toen ik met een schuin oog naar mijn moeder keek, zag ik dat haar strenge blik nog niet verdwenen was. Dat plan liet ik dus maar varen. Verveeld staarde ik in de richting van de dennenbomen. In hun schaduw stond de warme schuur waar we konden schuilen als het koud was. Het rook er naar stro en hooi en ik lag er graag, maar niet vandaag. Niet tijdens deze warmte.

‘Morgen moet ik weer werken, kleintje.’ Ik keek op naar mijn moeder.

‘Werken? Wat is dat?’ Mijn moeder glimlachte een beetje. Alsof ze iets wist wat veulens nog moesten ontdekken. Een geheim.

‘Werken is wat wij doen om onze eigenaren te helpen. Alle paarden werken. Sommige dragen mensen op hun rug als die een boodschap moeten doen en anderen trekken een kar.’ Niet-begrijpend keek ik haar aan, maar nog meer vragen stellen had geen zin. Mijn moeder sloot haar ogen en stond te genieten van het briesje dat tussen de bomen door bewoog.

De volgende ochtend opende onze eigenaar het hek en deed iets om mijn moeders nek. Toen leidde hij haar naar buiten. Zenuwachtig liep ik achter haar aan, maar de eigenaar duwde me zachtjes terug.

‘Jij niet, jongen. Ga jij nog maar even spelen,’ en hij sloot het hek. Mijn moeder hinnikte zachtjes en verdween vervolgens achter het huis. Ongerust bleef ik bij het hek staan en keek in de richting waarin ze was verdwenen. Ik begreep er niets van. Kwam ze nog wel terug?

De hele dag liep ik heen en weer voor het hek. Ik probeerde haar te roepen, maar ze reageerde niet. Zelfs het rommelen van mijn maag negeerde ik. En terwijl ik me steeds verdrietiger begon te voelen, zag

ik haar eindelijk in de verte aankomen. Opgelucht en enthousiast rende ik heen en weer langs het hek. De wind voerde haar geur mee en met mijn neus trillend in de lucht hinnikte ik van blijdschap. Eenmaal in de wei bleef ik dicht bij haar in de buurt en duwde telkens mijn neus in haar zij. Geruststellend schuurde ze haar hoofd over mijn nek. Toen ze eenmaal ging liggen viel ik bijna direct uitgeput tegen haar aan in slaap.

Toen ik de volgende dag wakker werd zag ik nog net hoe mijn moeder opnieuw werd meegenomen. Snel rende ik naar het hek, maar het was al te laat. En weer bleef ik zachtjes om haar roepen. Tot ik me realiseerde dat het geen enkele zin had. Lusteloos liep ik een stukje de wei in en weer terug, waarbij ik elke keer in de richting keek waarin mijn moeder was verdwenen. Pas toen de zon langzaam begon te zakken kwam ze weer terug.

De daaropvolgende dagen zag ik mijn moeder telkens vertrekken en terugkomen. Ik vond het niet leuk, maar langzaam begon ik eraan te wennen en verliet ik mijn plek bij het hek. De zucht naar avontuur en de behoefte om te rennen wonnen het. Gelukkig was ik niet alleen. Er waren nog zes, iets oudere veulens in de wei. Sommige al bijna zo groot als volwassen paarden. Voor hen was ik een beetje bang, maar echt gemeen waren ze niet. Eerder een beetje ruw. Vooral tijdens het spelen ging het er niet zachtzinnig aan toe. Soms deed het me pijn als een van de grotere veulens me beet tijdens het galopperen. Maar meestal hinnikte ik het uit van plezier.

Toen mijn moeder terugkwam van haar werk begroette ik haar snel, maar lang bleef ik niet bij haar staan. Ik wilde rennen en spelen, dus zo snel als ik kon rende ik weer naar de andere kant van de wei waar mijn vriendjes aan het stoeien waren. Het ging er hard aan toe. Een van de veulens beet me flink in mijn schouder, en gaf me daarna een harde schop.

‘Uit de weg, ukkepuk!’ Opnieuw kreeg ik een trap, maar ik liet me niet kennen en rende de dader achterna, terwijl ik probeerde om hem een schop terug te verkopen.

‘Kleintje, kun je even hier komen?’ Mijn moeder briepte even terwijl ze haar hoofd op en neer bewoog. Trekkend met mijn achterbeen draafde ik naar haar toe. De pijn van de eerder gegeven schop zeurde nog een beetje na.

‘Luister goed naar me, kleintje. De andere veulens zijn net zo braaf als jij, maar ze zijn kinderen van karrepaarden. Hun manieren zijn anders dan die van ons. Jouw vader is zeer bekend onder de mensen en je opa heeft maar liefst twee keer de eerste plaats gehaald op de Newmarket-wedstrijd. Je oma was het meest zachtvaardige paard dat ik ooit heb gekend en ik geloof dat je mij ook nog nooit hebt zien schoppen of bijten.’ Mijn moeder keek me ernstig aan. ‘Het enige wat ik wil is dat jij ook opgroeit tot een lief en goed paard. Als je straks volwassen bent en moet werken, doe dat dan met plezier. Til je voeten goed op als je draaft en schop of bijt nooit. Zelfs niet als je speelt.’ Ze briepte zachtjes in mijn oor en ik voelde haar warme adem kriebelen.

‘Ik beloof het, mama,’ antwoordde ik zachtjes en ik nam me voor om haar woorden nooit meer te vergeten. Daarvoor hield ik te veel van haar. En ik niet alleen. Ook onze eigenaar was gek op mijn moeder, die hij Gravin noemde. Maar hij zei ook vaak ‘liefje’ tegen haar. Het was een vriendelijke man die er altijd voor zorgde dat we genoeg te eten hadden en een warm en veilig onderkomen. Hij sprak altijd met een zachte stem en was gek op ons en met name op mijn moeder. Zij was echt zijn lieveling.

Elke avond kwam hij naar het hek om ons iets lekkers te geven. Zodra mijn moeder hem zag draafde ze blij naar hem toe. Vaak nam hij een wortel voor haar mee en een stuk brood voor mij.

Inmiddels wist ik dat het mijn moeders werk was om hem te vervoeren. Soms op haar rug, soms in rijtuigje. Mijn moeder had me wel eens verteld dat andere eigenaren hun paarden met een zweep aanspoorden, maar onze eigenaar deed dat nooit. Hij behandelde ons allemaal zo goed mogelijk. Helaas gold dat niet voor Dick, de knecht. Soms kwam hij in onze wei om bramen te plukken. Vaak gooide hij dan met stenen en stokken naar de veulens, zodat we gingen galopperen. De meeste van ons waren snel genoeg, maar soms werd er wel eens iemand geraakt en dat deed best pijn.

Ook vandaag was het weer zover. Vanaf het moment dat we hem met zijn emmer zagen aankomen gingen we al een eindje verderop staan. En net toen ik rustig aan het grazen was voelde ik iets hards tegen mijn flank aankomen. Geschrokken sprong ik opzij en zag hoe Dick lachend nog een steen gooide. Dit keer miste hij. Toen zag ik hoe de eigenaar plotseling over de heg heen sprong en Dick hardhandig bij zijn bovenarm pakte.

‘Jij ellendeling! Hoe durf je de veulens met stenen te bekogelen.’ Het was de eerste keer dat ik onze zachtaardige eigenaar zo hard hoorde schreeuwen en zijn gezicht kleurde er helemaal rood van. ‘Pak aan!’ Hij gaf Dick een flinke draai om zijn oren. ‘En nu wegwezen! Ik wil je hier nooit meer zien.’ Het was de laatste keer dat we Dick zagen. Vanaf dat moment werden we verzorgd door Old Daniel, die net als onze baas, lief en vriendelijk was. Vanaf dat moment hoefden we niet meer bang te zijn.